

Gang pukker paa de store Skatter, har man fra Administrationen, fra Menighedsmedlemmerne og fra Menighedsraad-Samfundet Gang paa Gang hævdet, at de Lønninger, der blev givet Kirken i 1919, var af en saadan Art, at de ved første givne Lejlighed maatte forandres. Derfor har ogsaa Flertallet stillet sig, som det har. Der tales saa meget om Lønningsraadets Indflydelse, og den kender vi fra Lovene af 1919. Den ærede radikale Ordfører vender stadig tilbage til at sammenligne Præsterne med Adjunkter, og den samme Opfattelse gaar Gang paa Gang gennem Lønningsraadets Skrivelser. Men naar man er saa uvidende, at man kan sammenligne den unge 25-aarige Præst, der gaar ind i en Præstegaard paa Landet, med den 25-aarige Adjunkt, saa tør jeg sige, at man har kun liden Forstaaelse af, hvad det drejer sig om i disse Forhold. Derfor har vi fra vor Side ikke under nogen som helst Form ønsket Lønningsraadets Indblanding, og den højtærede Kirkeminister er gaaet imod Flertallet ved at inklade sig paa at spørge Lønningsraadet om disse Ting.

Lovforslaget falder i to Hovedafdelinger, idet det dels vedrører selve Embedsmændene, dels Funktionærklassen. Det var ogsaa en af Fejlene ved Lønningslovene af 1919, at de skabte en Række Embedsmænd og en Række Funktionærer i Tilfælde, hvor det frivillige Arbejde skulde være det afgørende. Jeg tror, at skal Kirken komme nogenlunde vel ud af den økonomiske Krise, maa det frivillige Arbejde tages op i langt større Udstrækning. Trods det af Ministeren stillede Forslag om, at Kordegnene i København skulde gaa over til at blive honorarlønnede, har vi indladt os paa — idet der var forskellige Ting, der talte derfor — at opretholde den Stilling, som Kordegnene i København nu har, saaledes at de vedbliver at være Tjenestemænd, men det er, kan jeg godt sige, kun med Betænkelighed, vi er gaaet med til at modarbejde den højtærede Kirkeministers Forslag i saa Henseende.

Paa et enkelt Felt, nemlig med Hensyn til Provsternes Pension, har der hersket en betydelig Disharmoni indenfor Udvalget. Før 1919 var der ikke Tale om noget Honorar, men det kan være, at det kære Lønningsraad i 1919 indsaa, at det Arbejde, Provsterne udførte for den Lønning, de fik, var af en saadan Art, at man ikke kunde tale om Lønning; det er den eneste Forklaring, man kan finde paa, at man i

1919 gik fra Ordet „Provsteløn“ over til „Honorar“. Men derfor er det lige rimeligt, at denne Provsteløn i Lighed med enhver anden Løn bliver pensionsberettigende. Det har vi fra konservativ Side ment under alle Forhold at maatte opretholde, med Ministerens Billigelse og uden Ministerens Billigelse, thi det har jo svinget fra den ene Side til den anden, og vi maa endnu en Gang henstille til Ministeren, at han under Lovforslagets videre Gang gennem Tinget faar fjernet denne Uretfærdighed; thi det er en ren og skær Uretfærdighed, naar Provstelønnen ikke er pensionsberettigende.

Vi har arbejdet sammen med Venstre paa at faa saa meget som muligt ud af disse „rigtige og højst betimelige Ændringer“. Det er kun en ringe Del af, hvad vi havde ønsket, der er blevet gennemført. Stejlt har man fra Udvalgets Side stillet sig overfor Pensionsretten med Hensyn til Provstelønnen, men det er mit Haab, at det skal lykkes gennem Kirkeministerens Arbejde i hans Parti og her i Tinget og i det andet høje Ting at faa dette Retfærdighedskrav gennemført, inden Lovforslaget forlader Rigsdagen.

Povlsen: Som Udvalgets ærede Ordfører og nu ogsaa den ærede foregaaende Taler allerede har bemærket, er der ikke blevet ret meget tilbage af Kirkeministerens oprindelige Forslag vedrørende Lønningen af Præsterne udenfor København og Frederiksberg. Det af Flertallet stillede Forslag til en ny Affattelse af Lovforslaget er i Virkeligheden noget fuldstændig nyt. Det er et helt nyt Forslag, som strengt taget ikke har været til første Behandling her i dette Ting. Naar den højtærede Formand desuagtet med stor Elskværdighed har accepteret dette Forslag som et Ændringsforslag til det oprindelig fremsatte Lovforslag, skal jeg ikke gøre nogen Indvending derimod, og man kan jo ogsaa sige, at der i Realiteten er nogen eller ikke ringe Overensstemmelse mellem det forelagte Lovforslag og det Forslag, som nu er stillet. De gaar nemlig begge ud paa at forhøje Lønningerne for Præster, medens alle andre Tjenestemænd skal have deres Løn sat ned. Det oprindelige Lovforslag gik ud paa at forhøje Lønnen for samtlige Præster udenfor København og Frederiksberg. Forslaget her indskrænker sig til at forhøje Lønnen for de daarligst lønnede. Herunder kommer ogsaa enkelte af de københavnske Præster, men det er dog i alt væsentligt Præsterne udenfor København og Frederiksberg, der faar godt af dette Forslag.